

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Anden behandling af lovforslag nr. L 179: Forslag til lov om ændring af lov om et videnskabetisk komitéssystem og behandling af biomedicinske forskningsprojekter. (Nedsættelse, opfølgning m.v.).

Af sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen).

(Fremsat 17/1 96. Første behandling 23/2 96. Betænkning 21/5 96).

Der var stillet 11 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Tove Fergo (V):

Vi er i færd med en revision af loven om de videnskabetiske komitéssystemer, og denne lovgivning er en utrolig vigtig lovgivning. Det kan virke meget teknisk, når vi læser lovforslaget, fordi det er et ændringsforslag til den eksisterende lov, men jeg vil gøre Folketinget opmærksom på, at det drejer sig om ca. 200.000 mennesker, der årlig deltager i biomedicinske forskningsforsøg, og det er utrolig vigtigt at give disse mennesker den allerhøjeste sikkerhed og tryghed for, at de projekter, de siger ja til at lade sig bruge i, også er tilstrækkelig oplyst i det materiale, de får, og at de er tilstrækkelig grundigt behandlet af det eneste uvildige organ, der i virkeligheden ser disse forskningsprojekter, og derfor har Venstre sammen med SF taget initiativ til at stille nogle ændringsforslag til regeringens lovforslag.

Det er med stor skuffelse, at jeg kan konstatere, at den regering og den sundhedsminister, som jo ellers tilsyneladende så gerne vil gøre det så godt for patienterne og forsøgspersonerne som overhovedet muligt, ikke kan se nødvendigheden af de ændringsforslag, som vi har stillet.

De argumenter, ministeren bruger for at afvise dem, holder ikke vand overhovedet, når man går nærmere ind i det. Ét af argumenterne er, at det er for centralistisk at sidde og beslutte sådan et ændringsforslag her i Folketinget, og det er jo ganske besynderligt, for hvis man har den holdning, at man ude i amterne og kommunerne i landet kan gøre det, som man vil, jamen hvorfor så overhovedet have lovgivning på dette område? Hvorfor så beslutte, at man skal oprette videnskabetiske komiteer i amterne? Det må amterne da selv om. Det ansvar kan de vel selv tage.

Men når vi nu har erkendt nødvendigheden af en lovgivning på området, hvorfor så ikke tage skridtet fuldt ud og sikre, at der kan være fuldstændig tryghed ved disse komiteers arbejde?

Vi har stillet et ændringsforslag, der går ud på, at komiteerne ikke må behandle mere end 500 projekter om året. Det er jo fritidsarbejde for de mennesker, der sidder i komiteerne. Det ændringsforslag vil ministeren og regeringen ikke tilslutte sig. Det er ganske besynderligt.

Ligeledes vil ministeren heller ikke tilslutte sig et ændringsforslag om, at de læge medlemmer – komiteerne består af fagpersoner og så almindelige borgere – ingen tilknytning må have til sundhedssektoren. Det er ganske besynderligt, at ministeren ikke kan gå ind og sige: Jamen all right, de medlemmer af komiteerne, som skal repræsentere de almindelige borgere, som ikke har faglige interesser, må selvfølgelig ikke være ansat i sundhedssektoren. Det vil ministeren ikke støtte. Det er ganske besynderligt.

Det er også ganske besynderligt, at ministeren ikke kan støtte et forslag om, at patienter, i det øjeblik de får meddelt en livstruende og dødsensalvorlig sygdom, ikke samtidig i samme åndedrag må blive bedt om at deltage i et videnskabeligt forskningsprojekt. Ministeren afviser det med den begrundelse, at det er for meget detailregulering. Alligevel stiller ministeren selv et ændringsforslag, som vi fuldt ud støtter, hvori der står ...

Formanden:

Nu må jeg lidt mere højtlydt bede om lidt mere ro i salen.

Tove Fergo (V):

... hvori der står, at forsøgspersonen skal have oplyst de økonomiske interesser, som forskeren kan have i det givne projekt.